

Malý čmeliak Cyril sa chystal do materskej školy. Ocko mu už pripravil batôžtek s peľom. Rodičia sa ako vždy ponáhľali do práce.

„Synček, už musíme ísť!“

Čmeliáčik zvesil hlavku. „Nemohli by ste ma ešte raz poriadne vystíkať?“

„Neskôr,“ odvetil ocko. „Každý má svoje povinnosti a tou našou je zber peľu.“

„Aj keď nebudeme spolu, stále budeme na teba myslieť. Veľmi ťa ľúbime,“ ubezpečila Cyrilka mama a pobožkala ho na noštek.

Ocko rýchlo zatvoril dvere na domčeku a všetci traja odleteli.

„Och! V tom zhone som zabudol svojho medvedíka Brumka!“ hneval sa Cyril, ale na návrat už nebol čas.

Všade sa rodičia lúčili so svojimi detičkami.

„Nieže mi tam urobíš hanbu!“ napomínala mama osa dcérku Olinku.

„Lúbim ťa,“ dodala a pobožkala ju na líčko.

„Ale mami!“ hnevala sa Olinka a utrela si líce.

„Ty môj maličký trúdik, tak veľmi ťa mám rada!“ lúčila sa so svojím synčekom mama včela.

„Nerob to, zahanbuješ ma!“ sťažoval sa Vilko, zagúlal očkami a ukradomky sa poobzeral, či to niekto videl. „Nie pred ostatnými!“

„Lúbim ťa, lúbim ťa!“ kričala blška Barborka na svoju mamu, rýchlo jej zamávala a už jej nebolo.

Cyril nechápavo krútil hlavou. „Všetci sa tak lúbia, no čo vlastne znamená mať rád?“

„Tadiaľto!“ zvolal na deti chrobák Fedor. Škôlkari sa zoradili pred žlto-hnedými pruhmi zebry, iba jeden malý nezbedník nedával pozor a skočil rovno na cestu. „Stojte!“ skríkol Fedor na mravce v autíčkach a v poslednej sekunde zodvihol chrobáčika z cesty.

Cyril premýšľal: Láska teda znamená aj to, že na seba dávame pozor.

